

movny svá přání ve věci vydávání učebnic rádi zaznamenáváme, že dílo Miříčkovy splňuje všechny tyto postuláty: vyčerpávající, lehce zapamatovatelné, věci základní typograficky odlišeny, vyzkoušené typy písmen, dokonalý papír atd. Avšak nejde jen o učebnici; dílo jistě se stane nepostradatelnou pomůckou pro každého, kdo má co činiti se spleť našich trestněprocesních zákonů. Rychlou orientaci tu umožňuje průběžné číslování textu a podrobný věcný rejstřík. V předmluvě vytyčuje autor poměr tohoto díla k chystané reformě trestního řízení, na níž má autor jako předseda kodifikační komise vynikající účast. »Nutná ještě revise osnovy, její parlamentní projednání a nezbytné vacatio legis si vyžádá i v nejpříznivějším případě jistě tolik času, aby kniha zatím mohla splniti svůj úkol.« K tomu dodáváme, co autor ze skromnosti neuvedl, že dílo jeho ani za platnosti nového práva nepozbude svého velikého významu, poněvadž svou hodnotou daleko přesahuje rámec pouhého komentáře určitých norem. —jkt.—

Dr. Paul Hartmann: Die politische Partei in der tschechosl. Republik. (Nákl. R. M. Rohrer, Brno, 1931, stran 260, velká 8°, cena neuvedána). Jakožto 2. svazek sbírky »Rechts- und staatswissenschaftliche Abhandlungen«, vydávané právníckou fakultou německé university v Praze, vyšel cenný příspěvek k otázce právní povahy našich politických stran a věcí příbuzných. Shrnuto zde systematicky vše, co ad vocem politických stran obsahují naše volební řády, judikatura, i co již ve věci vykonala literatura. První kapitola pojednává o právním postavení polit. stran podle dnešní naší pozitivní úpravy, druhá se zabývá vlivem polit. strany na parlamentní volby, třetí vlivem na činnost parlamentu a čtvrtá vlivem strany na ztrátu mandátu. Pokud jde speciálně o otázku ztráty mandátu, dovozují autor správně, že celá naše praxe poslaneckých reversů jest protiprávní, neboť i naše ústava, stejně jako ústavní listiny jiných států, stojí na stanovisku, že i za poměrného zastoupení má býti poslanec svobodným zástupcem voličů a nikoli nezodpovědným nástrojem strany. O této věci psal jsem již v tomto listě v článku »Závazné či volné mandáty?« (roč. XI., str. 17). Autor po zásluze kritizuje i naše druhé skrutinium, které se vzdaluje všech znaků volby. Dílo vyniká svědomitostí i důkladností a vzbudilo značný zájem zejména v kruzích, kterým unikly drobné publicistické práce, zejména české, zabývající se těmito problémy již od převratu (z poslední doby zejména brožura Vavřínkova: Parlament a polit. strany. 1930). —jkt.—

Dr. jur. Otakar Sommer: Prameny soukromého práva římského. Druhé, přepracované vydání. V Praze 1932. Nákladem vlastním. 189 str., 8°. — Po rozebrání prvního vydání přistoupil autor k vydání novému, jemuž vytyčil hned v předmluvě díla nový úkol a poslání, jež dílo úplně splňuje a vyčerpává: Jestliže první vydání díla — podle autorovy předmluvy — mělo sloužiti spíše jako pomůcka pro úvod do vědecké práce v romanistickém semináři, druhé vydání, připravené jako první díl autorem chystané učebnice soukromého práva římského, chce dáti základ pro pochopení systému soukromého práva římského a usnadnit historické chápání jednotlivých jeho institutů. K tomu jest nezbytně třeba nejen znalosti dějin pramenů, poučujících o dosahu a síle jednotlivého pramene, nýbrž především kritického ocenění hlavního našeho pramene poznání, Justinianových Digest.

Autor již před sepsáním prvního vydání cení význam pramenů ve své Reformě právnických studií z r. 1925, kde poukazuje, jak nauka o pramenech, souhře to sil vytvářející římské právo, je nejen nezbytná ku pochopení vývoje soukromého práva, ale ukazuje se i jako součástka ústavních dějin římských, jichž studium bohatostí vývojových forem, dynamikou vývoje a v neposlední řadě ostrým světlem vrhaným na nejživější problémy přítomnosti není nejhorší přípravou k výchově veřejnoprávní.

Tím si vysvětlíme veliký autorův zájem pro toto thema, v němž opět a ještě větší měrou prokázal zvládnutí rozsáhlé literatury, přesnost výrazu, jasnost výkladu a čistotu slohu takovým způsobem, že